

Partner magazínu **Chance**



ZAJÍC V AMERICE

by Football Club



NEJZÁBAVNĚJŠÍ PRŮVODCE TURNAJEM!

**Vedoucí projektu:**

Ondřej Tůma

Spolupracovníci:

Zdeněk Folprecht, Jan Podroužek, Jan Vacek, Ondřej Novotný, Kateřina Noskyová, Jiří Hovorka, Adam Kuchař, Jan Kaliba, Vojtěch Mrklas, Jakub Kadmožka, Štěpán Touma, Luboš Brabec, Jan Pikous, Adam Gebrian, Arthur Renard

Korektury: Václav Trajer**Art director:** Vojtěch Wagner**Fotografie a ilustrace:**

Profimedia, Shutterstock, archiv SK Slavia Praha, archiv redakce, OpenAI

NEXT
PAGE

/ media

Vydavatel:

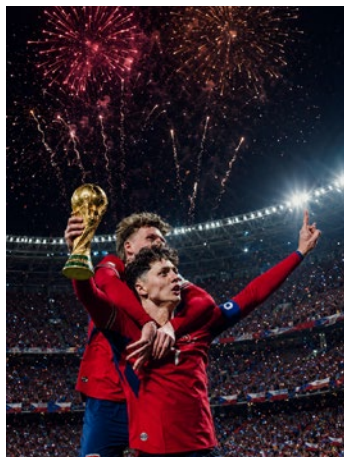
NextPage Media, s.r.o.,
Prague Gate, Tůrkova 2319/5b,
149 00 Praha 4,
IČO: 24780553
DIČ: CZ24780553
redakce@footballclub.cz

ISBN: 978-80-908787-9-2
Vydáno v roce 2026.

6

Koubkův recept na repre

Miroslav Koubek nebyl první volba. Dostal ale hráče na svou stranu a Česko po dvaceti letech na MS.



14

Česko is new Řecko!

Beton + standardky = trofej. Sice alternativní vesmír, ale i v tom našem vyhrálo Řecko Euro.

18

Nasadit helmy a umlátit to

S Matějem Kovářem o penaltové baráži, titulu s PSV, Koubkovi i šanci, kterou má Česko na mundialu.



32

Tady je fotbal víc fotbal

Mexiko 1970 a 1986: dva turnaje, dva fotbaloví bozi. Tady se z fotbalu stal světový kult.

42

Génius

Mexiko 1986, Maradona v nejčistší podobě.

44

Kluky v Americe čeká peklo

Luboš Kubík o MS 1990, MLS, emigraci i podmínkách, které čekají český tým v Americe.

58

Poslední tanec šampionů?

Messi a Ronaldo míří na šesté mistrovství světa. Dva rekordmani, dvě kariéry, jeden poslední velký tanec.

70

Soupeři na součástky

Jižní Korea, Jihoafrická republika, Mexiko. Sestavy, taktika, statistiky a návod, jak je porazit.

82

FIFA se směje lidem do ksichtu

Ondřej Novotný o penězích ve fotbale, americké show a FIFA utržené z řetězu.

98

Z bahna do bahna

Od slibů reformy k Trumpovi a šejkům. Proč může MS doplatit na aroganci moci.

110

Snajpr

Christian Vieri: „Fotbal jsem si vybral sám.“ Italský kanonýr vzpomíná na góly, MS i kriket v Austrálii.

122

Taktické mystérium

Presink, střední blok, brejky i zbytková obrana. Slovníček, abyste v debatách nezůstali na střídačce.



130

Góly, řízky, euforie

MS 1990. Naši fanoušci poprvé mohli vyjet podpořit svůj tým. Čtvrtfinále a svoboda s vůní řízku v alobalu.



Norské tajemství

Norové nevyrábějí hvězdy. Nejdřív učí děti milovat sport. A pak z toho vyrostou Haaland, Ødegaard nebo Klebo.

138

Prolomit prokletí

Kane, hvězdy Premier League a Tuchel na lavičce. Anglie znovu věří, že po šedesáti letech to konečně vyjde.

148

Nafukovací mistrovství

Z 13 týmů na 48 a možná až 64. Proč se mistrovství světa pořád nafukuje a komu se to hodí.

156

Ostré plzeňské kraje

Jeden z Bosny, druhý z Iráku, oba tak trochu naši. Plzeňští Memić a Doski se můžou na MS blýsknout.

164

Sám se ten fotbalista neudělá

Proč český fotbal potřebuje líp vychovávat hráče a přestat spoléhat na náhody a nákupy.

170

Superhrdinové

Když zmizí pohár pro mistry světa, nastupují fotbaloví Avengers v čele s Erikem Haarantem.

NASADIT HELMY A UMLÁTIT TO

Jan Vacek

V POSLEDNÍCH LETECH
SBÍRÁ BRANKÁŘ MATĚJ
KOVÁŘ JEDNU TROFEJ
ZA DRUHOU. V JARNÍ
BARÁŽI DOTÁHL ČESKO
VE DVOU PENALTOVÝCH
ROZSTŘELECH NA
SVĚTOVÝ ŠAMPIONÁT.
TEĎ JE PŘIPRAVENÝ
USPĚT I TAM.

22





Patrick Schick, Ladislav Krejčí, Pavel Šulc. Právě oni měli sehrát během březnového tažení za světovým šampionátem stěžejní role. A sehráli. Přesto je ještě jeden chlapík dokázal převýšit. Matěj Kovář. Brankářský fantom, který v penaltových thrillerech položil na lopatky nejprve Iry a potom Dány, se přes noc stal národním hrdinou. A Češi na něj budou spoléhat i na mundialu. „Cílem je postup ze skupiny. A pak se děj vůle boží,“ usmívá se.

Rok 2023: Titul se Spartou. Rok 2025: Titul s Leverkusenem. Rok 2026: Titul s PSV Eindhoven. Matěj Kovář sbírá trofeje jako švestky, jeho vitrína s úspěchy se utěšeně plní. Dosavadní kariérní vrchol má ale vytáhlý gólman před sebou. Světový šampionát ve Spojených státech, Mexiku a Kanadě. Turnaj, na kterém by Češi bez jeho přičinění pravděpodobně nebyli.

Povídáme si spolu na přelomu dubna a května a vy za sebou máte postup na mistrovství světa i zisk ligového titulu s PSV. Nejste ze všech těch oslav už trochu unavený?

Vůbec ne. Každá ta událost si zasloužila pořádně oslavit. Jak po baráži s reprezentací, což byl náš velký sen, tak i titul. Já vždycky říkám, že když je co slavit, je to jenom dobře.

Jste typ, který to při oslavách umí rozjet? Nebo se spíš držíte někde v ústraní?

Já to spíš jen zpovzdálí pozoruju. Dám si pivo, nebo teda spíš víc pív, a užívám si to. Ale nemusím být středobodem všeho.

Dá se říct, který z těch úspěchů má pro vás větší váhu?

Ty krásu, tohle se hrozně těžko posuzuje. Neraď bych něco z toho stavěl výš. Větší euforie určitě byla po postupu na mistrovství světa. Všechno to bylo hrozně intenzivní, během týdne jsme museli udělat dva kroky, všechno se to seběhlo hodně rychle. Navíc jsme na mundial postoupili po dvaceti letech. Když tam Češi hráli naposledy, bylo mi pět roků. Je to určitě něco speciálního, pro mě osobně to má obrovskou váhu.

S Eindhovnem to bylo trochu jiné v tom, že jsme za titulem směřovali od začátku sezony. Už během podzimu jsme věřili, že si pro to jdeme. Navíc tady se to bere trochu jako povinnost, že bychom ho měli získat. Na mistrovství světa máte možnost postoupit jednou za čtyři roky, o titul hrajete každý rok. Pro mě ale platí, že každá trofej nebo takový týmový úspěch je něco neskutečného. Jsem strašně rád, že se to povedlo na obou frontách.

Jak Nizozemci přistupují k oslavám?

Myslím, že jsou v tom specifictí, jsou to trochu blázni. Oni pořád něco slaví, vždycky si najdou nějaký důvod. Teď tu měli Koningsdag, král slavil

narozeniny. Všichni si vezmou v práci volno a jdou se vypít na ulici. Nebo tu nedávno byl karneval, to bylo taky něco. Každý si vezme nějaký kostým a kalí od pátku do úterý, do práce nikdo nejde. V tomhle je ta nátura trochu jiná, než jsme zvyklí my. Takže my jsme jezdili po městě v autobusu s uříznutou střechou, všude miliarda lidí. Na obou stranách autobusu repráky, do toho hraje DJ. Fanoušci zapalují dýmovnice, zpívají klubové chorály, je to něco neskutečného. Moc jsem si to užil.

Ne nadarmo se říká, že na nizozemských stadionech bývají jedny z nejlepších kulis v celé Evropě.

Atmosféra je tu super. Hlavně na těch menších stadionech to hučí, zápasy proti PSV jsou vždycky svátek.

“ Když Češi na MS hráli naposledy, bylo mi pět. Je to něco speciálního, pro mě to má obrovskou váhu.

Vám je teprv pětadvacet, ale doma už máte tituly se Spartou, Leverkusenem a teď i s Eindhovenem. Napadlo by vás ještě před pár lety, že to budete takhle sbírat?

Ani ve snu. Když jsem byl malý, usiloval jsem o to, abych se vůbec stal profesionálním fotbalistou a dostal se třeba do ligy. Ale že z toho bude něco takového, to jsem nečekal. Navíc věřím, že mám kariéru ještě před sebou a přidám další trofeje. Zatím je to snová cesta, musím to zaklepat.

V klubu jste si rychle vybudoval silnou pozici, jste jasná brankářská jednička. Mohla se vůbec vaše první sezona v Eindhovenu vyvinout líp?

Mohlo to být lepší. Mrzí mě, že jsme se nedostali dál v Lize mistrů, od postupu nás dělilo pět minut. Bohužel jsme doma s Bayernem dostali gól, který nám to vzal. To byla škoda. A taky se nám nepovedlo semifinále poháru, chtěli jsme si zahrát ještě o další trofej. Ale titul je nejvíc. V nové sezoně na to budeme chtít navázat a ideálně se mimo ligu ještě zlepšit.

V hlavní fázi Ligy mistrů jste nakonec získali osm bodů. Nečekalo se od vás trochu víc?

Měli jsme těžký los, ale byly tam zápasy, které jsme mohli zvládnout lépe. Nevyšel nám zápas se Saint-Gilloise nebo na Olympiakosu, ale zase jsme vyhráli 4:1 na Liverpoolu, Neapol jsme doma rozdrtili 6:2. Jen jsme to nedokázali potvrdit s papírově slabšími soupeři – ale to

TADY TO BUDE!

Tři země. Šestnáct měst. Šestnáct stadionů. Projděte si s námi, kde všude v Severní Americe zažijí největší fotbalový svátek na vlastní kůži.



11 STADIONŮ



3 STADIONY



2 STADIONY



CELKOVÁ KAPACITA:

1 064 000

NEJVĚTŠÍ MĚSTO:

MEXICO CITY

POČET OBYVATEL: 23 146 802



NEJVĚTŠÍ STADION:

DALLAS AT&T Stadium

94 000 MÍST

1

USA

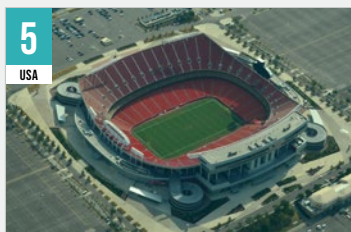
**DALLAS**

AT&T Stadium

POČET OBYVATEL
5 843 632**94 000** místNEJVĚTŠÍ
STADION

5

USA

**KANSAS CITY**

Arrowhead Stadium

POČET OBYVATEL
1674 218**73 000** míst

9

USA

**PHILADELPHIA**

Lincoln Financial Field

POČET OBYVATEL
5 696 125**69 000** míst

13

KANADA

**VANCOUVER**

BC Place

POČET OBYVATEL
2 642 825**54 000** míst



2

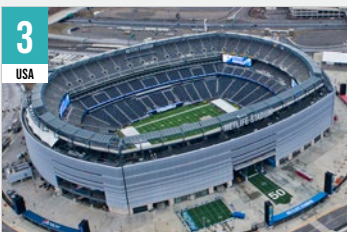
MEXIKO

MEXICO CITY

Estadio Azteca

POČET OBYVATEL

23 146 802

83 000 místOTEVÍRACÍ
ZÁPAS

3

USA

**NEW YORK/
NEW JERSEY**

MetLife Stadium

POČET OBYVATEL

19 426 449

82 500 míst

FINÁLE



4

USA

ATLANTA

Mercedes-Benz Stadium

POČET OBYVATEL

5 100 112

75 000 míst

6

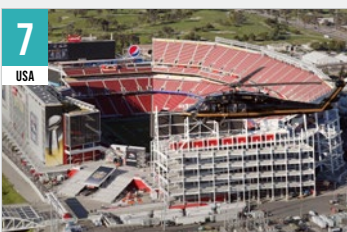
USA

HOUSTON

NRG Stadium

POČET OBYVATEL

5 853 575

72 000 míst

7

USA

SAN FRANCISCO

Levi's Stadium

POČET OBYVATEL

4 648 486

71 000 míst

8

USA

LOS ANGELES

SoFi Stadium

POČET OBYVATEL

12 237 376

70 000 míst

10

USA

SEATTLE

Lumen Field

POČET OBYVATEL

3 544 011

69 000 míst

11

USA

BOSTON

Gillette Stadium

POČET OBYVATEL

4 382 009

65 000 míst

12

USA

MIAMI

Hard Rock Stadium

POČET OBYVATEL

6 077 522

65 000 míst

14

MEXIKO

MONTERREY

Estadio BBVA

POČET OBYVATEL

5 341 177

53 500 míst

15

MEXIKO

GUADALAJARA

Estadio Akron

POČET OBYVATEL

5 268 642

48 000 míst

16

KANADA

TORONTO

BMO Field

POČET OBYVATEL

2 642 825

45 000 míst



SON HUNG-MIN

Největší jihokorejská hvězda
hraje v Los Angeles FC.

JIŽNÍ KOREA

Jakub Kadrnožka

HVĚZDNÝ SON A DOMINANTNÍ HRA

První soupeř Česka na letošním šampionátu bude Korejská republika. S její reprezentací jsme se zatím utkali ve třech přátelských utkáních s vyrovnanou bilancí jedné výhry, jedné remízy a jedné prohry.

Jižní Korea se kvalifikovala už na svůj dvanáctý světový šampionát. Jedenáct jich teď odehrála v řadě, nechyběla na jediném mundialu od roku 1986. Ze 38 zápasů, které na světových mistrovstvích absolvovala, vyhrála jen sedm (plus jeden postup po penaltách), z toho šest proti evropským soupeřům.

Dosud největším úspěchem Korejců bylo, když se tým kolem Ahn Jung-hwana dostal na domácím turnaji v roce 2002 přes Italy a Španěly do semifinále s Německem. V zápase o třetí místo

s Tureckem pak neuspěl. I tak jde dodnes o nejlepší umístění kteréhokoli asijského týmu na světovém šampionátu.

Cesta Jihokorejců na letošní mundial byla bez chybičky. Jako jediní neprohráli ani jedno z šestnácti utkání asijské kvalifikace. Postupně si připsali jedenáct výher a pět remíz. Kvalifikace na mistrovství pro Korejce skončila už v červnu minulého roku. Posledních osm zápasů, které si zahráli, byly zápasy přípravné. Korea je absolvovala s bilancí čtyř výher, jedné remízy a tří proher.

DATOVÉ VÝSTUPY Z KVALIFIKACE

Jižní Korea v asijské části kvalifikace jasně dominovala v držení míče. Její hráči ho v průměru měli 72,3 procenta hrací doby. Další čísla pak ukazují, jak s míčem pracovali: ze všech účastníků kvalifikace měli nejnižší průměrnou rychlost přechodu do útoku a zároveň nejnižší podíl přihrávek dopředu.

VIERIHO ŠTACE

CHRISTIAN VIERI

NAROZEN: 12. července 1973
v Bologni

POZICE: útočník

KLUBOVÁ KARIÉRA:
477 zápasů/236 gólů

REPREZENTAČNÍ KARIÉRA:
49 zápasů/23 gólů

NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCHY: 1x mistr italské ligy (Juventus 96/97), 1x vítěz superpoháru (Juventus 96/97), 1x vítěz Poháru vítězů pohárů (Lazio 98/99), 2x vítěz italského poháru (Torino 92/93, Inter 04/05), vítěz Eura do 21 let (1994)



Torino
1991–1992



AC Milan
2005–2006



Monaco
2006



Pisa
1992–1993



Inter Milan
1999–2005



Sampdoria
2006



Ravenna
1993–1994



Lazio
1998–1999



Atalanta
2006–2007



Venezia
1994–1995



Atlético Madrid
1997–1998



Fiorentina
2007–2008



Atalanta
1995–1996



Juventus
1996–1997



Atalanta
2008–2009



0:0 a taky to tak dopadlo. Měli několik obránců, kteří hráli v Itálii, takže takticky byli perfektní. Gól mohl padnout jen přes standardní situace, z dlouhé střely nebo nějakou šťastnou tečí.

Myslím, že na tom mistrovství světa byla lepší než my jenom Brazílie. Vemte si, co jsme měli za hráče: Gianluca Pagliuca, Paolo Maldini, Alessandro Costacurta a Demetrio Albertini? A pak v útoku já, Roberto Baggio, Alessandro Del Piero, Filippo Inzaghi a Enrico Chiesa. Ale prohráli jsme na penalty.

Kdybyste hrál za Francii, možná byste byl světovým šampionem. Byla to pro vás vůbec někdy možnost?

Mohl jsem si vybrat, moje matka je Francouzka a mohl jsem mít francouzský pas. Mohl jsem hrát i za Austrálii. Ale můj sen byl jasný: Serie A plus italská reprezentace. Když jsem vyrůstal, mluvil jsem doma a ve škole anglicky, a když jsem se vrátil do Itálie, nemluvil jsem italsky úplně plynule. Rozuměl jsem víc, než jsem mluvil. Učil jsem se rychle, ale psaní mi pořád přišlo snazší v angličtině.

Zpět ke klubovému fotbalu. Sezону 1997/1998 jste měl v Atlétiku Madrid opravdu skvělou. Proč jste hned po roce odešel zpátky do Itálie hrát za Lazio?

Z Madridu jsem asi neměl odcházet. Mohl jsem tam hrát ještě několik let. Byla to úžasná liga, hrálo se tam skvěle a v Atlétiku mě měli rádi. Ale po skončení sezony jsem jel na dovolenou do Itálie, trávil jsem čas s rodinou a přáteli, bylo to skvělé, a já měl pocit, že se nechci vracet. Že chci zůstat doma.

Po roce jste se zase stěhoval. Tentokrát za rekordní sumu. Jaké to bylo stát se nejdražším hráčem světa, když jste přestoupil do Interu?

Přestupové částky mě normálně neovlivňovaly. Když jsem přestoupil do Lazia, bylo to taky za hodně peněz, ale nijak mě to netrápilo. Já se starám o svoje smlouvy, to je všechno. Co chce klubový prezident utratit, to jeho věc. Ale u Interu to bylo jiné, kupovali mě za 90 miliard italských lir, což byl tehdy největší přestup vůbec. Když jsem začínal předsezonní přípravu, řekl jsem si: „Bobo, ať se stane cokoli, musíš dát v prvním domácím zápase na San Siru aspoň jeden gól, abys ze sebe dostal ten tlak.“ Měl jsem opravdu dobrou přípravu a pak přišel první domácí zápas proti Hellasu Verona. Dal jsem tři góly, vyhráli jsme 3:0 a fanoušci šleli.

Kdybyste za celou kariéru mohl hrát jenom v jednom klubu, který byste si vybral?

Inter. Opravdu jsem si to tam užíval, bavila mě spolupráce s Ronaldem (tím brazilským, ne s Cristianem – pozn. red.) a hraní pro fanoušky na San Siru. Nic lepšího není. Zůstal jsem tam šest let. Inter se stal mým klubem. Když můžu, jdu se na ně podívat do Milána. Pamatuji si dny v Interu, kdy trénink sledovalo deset tisíc lidí.